

Az al-Kuvaiti akció

TÓTH ANDRÁS

A katonai terepjáró megállt a magas kőfallal szemben. Sofőrje nézte maga előtt a lassan, komótosan nyíló kapukat. Amikor teljesen kitérültek, az autóvezető behajtott a mögöttük elterülő udvarra, melynek közepén egy ház állt néhány fegyverrel körülvéve. Az újonnan érkezett személy leállította a motort, s amikor kiszállt, egy idős, ősz szakállú, kippát viselő férfi állt vele szemben.

– Béke legyen veled, Szulejmán! Mi szél hozott errefelé? – így az öreg, jobb tenyerét maga előtt tartva.

– Veled is legyen béke, Mohamed! – a jövevény megismételte társa gesztusát, majd folytatta. – Vezetőnktől parancsot kaptam, hogy tekintsem meg a túsodat, és tudassam majd veled a helyzetét.

– Kövess, kérlek! – mutatott az idősebbik egy ajtó felé.

Mindketten bementek az épületbe, ahol egy üres teremben újabb néhány fegyveres őrizte a közepén lévő széken megkötözve ülő fogvatartottat. A házba lépők közül a fiatalabbik leült a mellette lévő üres székre, majd ekképp szólt a korosodó férfihoz:

– Jó nagy bajban van most, al-Zahiri úr! Itt, ahol tele vagyunk hegyekkel, sok az olyan ember, aki tisztel minket, az olyan hely, ahol könnyű elrejtőzni. Hosszú ideig tartana, míg valaki rátalál önre.

– Tartsanak fogva, ameddig akarnak, de higgyék el nekem, egyszer sor kerül rá, és akkor esélyük sem lesz igazi katonákkal szemben. Én nemcsak itt, a Közel-Keleten vagyok elismert, hanem a nyugati világban is, de ezt

önök is tudják. Maguk abban is hiába reménykednek, hogy váltságdíjat fizetnek értem.

Szulejmán elmosolyodott egy pillanatra, majd azután folytatta:

– De hiszen maga is tudja, hogy minket nem a pénz érdekel. Azt szeretnénk, hogy Amerika vonuljon ki az országainkból, illetve azt, hogy a mi olajban gazdag országaink ne támogassák a politikáját.

Egy közeli dombtetőn amerikai és arab katonák figyelték a helyet, ahol tartózkodtak. Távcsoveikkel alaposan kikémlték az objektumot, majd autóikba ültek, és az előbbieik közül az egyik így szólt a másik jármű volánjánál ülőnek:

– Oké, Eszlám parancsnok! Menjenek önök előre, ahogy megbeszéltük!

– A helyszínen találkozunk, Gibson őrmester! – így a szakállas sofőr, majd elindult.

A tisztet a saját emberei követték a dombról lefelé, majd az őrmester indult el a maga katonáival, hogy megkezdődjön a tervezett akció.

Az épületen belül továbbra is folyt a beszélgetés.

– Azt hiszik, hogy a módszereikkel bármit is elérnek, amit akarnak? Elrabolhatnak és megölhetnek akárhány embert, de ezt a háborút el fogják veszíteni – mondta al-Zahiri.

– Vigyázzon a szájára! Ha megöljük magát, nekünk úgy is jó! – emelte föl pisztolyát a vele szemben ülő. – Azért mondom ezt, mert sok civil jön erre a földre, így mindig lesz kit elrabolni.

– Egyelőre csak hagyjuk őt életben, Szulejmán! – szólt a hátuk mögül Mohamed.

Egyszer csak lövések zajára lettek figyelmesek, melyek egyértelműen az udvarról jöttek. Szulejmán a zaj hatására felállt a székről. Az ajtó pillanatokon belül berúgták, és amerikai katonák léptek be, akikre mindenki tüzet nyitott a teremben. Közben a tető ablakán át a jövevények arab segítői is megérkeztek, s ők is bekapcsolódtak a tűzharcba. Az utóbb érkezettek egyike elvágta a tús köteleit, majd egy amerikai férfihoz kísérte.

– Vidd ki a házból, hadd legyen biztonságban! – kiáltott a harcos a lövések zaja közepette.

A fiatalember kiszabadított társával együtt elindult az épületen kívülre. Az idős Mohamed ezt észrevéve Ak-47-esével feléjük közelített, de a katona, előkapva pisztolyát, szemből rálőtt, és hátulról is találatok érték, amiktől azonnal meghalt. Szulejmán is nagy nehezen jutott ki a házból, majd autójába ült és elhajtott. A fegyveres harc után minden katona kiment az udvar betonfalain kívülre, ahol az amerikaiak elmondták egy figyelmesen jegyzetelő, fiatal arabnak, hogy mi történt odabent, majd elköszöntek társaiktól.

– Hát! Köszönjük a segítségüket! – nyújtotta kezét Gibson az arab parancsnoknak.

– Szóra sem érdemes, örömmel segítettünk. Hiszen tudják, hogy a terrorizmus nekünk is ellenségünk – mondta a tiszt kézfogás közben.

Miután elengedték egymás kezét, mindketten az immáron szabad túszra néztek, majd így szólt az arab:

– Al-Zahiri miatt ne aggódjanak, majd mi hazavisszük őt.

A búcsú után mindenki ment a maga dolgára. Messze az akció helyszínétől, egy katonai támaszponton tartózkodva, a fiatal arab a következőket diktálta fiatal, szőke hölgytársának:

– Az amerikai-szaúdi közös akcióval sikerült kiszabadítani a nyugaton is elismert szaúd-arábiai vállalkozót, Ali Szaid al-Zahirit. A támadásban több fegyveres is életét vesztette, köztük a vezérük, az egyiptomi születésű Mohamed Szaleh al-Rasid vallási vezető.

– Oké, Ahmed! Te a tudósító voltál a helyszínen, és láttad, hogy mi történt. A megfogalmazás már menni fog – mosolygott a hölgy a fiatalemberre.

– Még jó, hogy a nejem elkísért ide, Jemenbe, egy terrorizmusellenes akció sztorijának a kedvéért. Nekem a harctereken nagyon tudsz hiányozni, te és a sacramentói otthonunk.

Miközben megcsókolták egymás száját, Gibson őrmester csatlakozott a társaságukhoz, s mikor mindketten ránéztek, a férfit szólította meg:

– Ahmed! Most azonnal el kell menned Kuvaiti házához, és onnan tudósítanod a további fejleményekről

– Rendben, máris indulok! – az arab a felettesére nézett, majd a feleségéhez fordult. – Most el kell mennem, Heather, de idő kérdése, és visszatérek.

– Vigyázz magadra! Aggódok érted és szeretlek!

A két férfi egy hammerbe ült, és indultak a megadott helyre. Tőlük messze, egy hadihajó tárgyalótermében több tiszt gyűlt össze, s figyelmesen nézték az előttük lévő képernyőt.

– Szóval Mohamed Szaleh al-Rasidot kipipálhatjuk! – szólt a kapitányi egyenruhát viselő férfi, amikor az akcióban elhunyt idős ember arcképe volt látható.

– Igen uram! – az elsőtiszt felettese szemébe nézett, majd a képernyő felé fordult, ahol egy, az előbbinél fiatalabb, szakállas férfi portréja jelent meg. – Abu Hasszán Abdullah al-Kuvaitinak az egyik alvezére volt a képen látható. Mint azt a név is mutatja, ez a férfi Kuvaitból származik, de már 1999 óta nem él a hazájában. Onnan Csecsenföldre ment, és harcolt az oroszok ellen. Ezután Afganisztánban, majd Irakban töltött be fontos vezetői szerepet, jelenleg pedig itt, Jemenben.

A beszéd végeztével egy még fiatalabb, szakállas férfi fotója vált láthatóvá, s egy rövid hajjú, szemüveges társuk beszélt, hol a képernyő, hol a többiek felé fordulva:

– Az akció során viszont elmenekült a szaúd-arábiai származású Szulejmán

bin Ibrahim al-Goszaibi, a hírvívó, az egyetlen ember, aki folyamatosan ingázik, információkat továbbítva a vezetők között.

– Hogyha őt kiiktatnánk, az nagy csapás lenne a szervezetre nézve, mert megbénulna a kommunikációjuk – a kapitány karba tett kézzel nézett a képernyőre, majd a társaira. – És nem is biztos, hogy a nagyfőnök házában fog tartózkodni, amikor a tengerészgyalogság pont ott fog rajtaütni.

– John, te valamikor vadászpilóta voltál! – nézett az első tiszt a szemüvegesre.

– Igen, csak aztán Irakban, leszállás közben egy lázadó eltalálta a gépem. Nem haltam meg, de amputálni kellett az egész bal alkaromat. Mióta műkezem van helyette, nem vezethetek repülőgépet, de nagyon belejöttem a bombák irányításába.

– Rendben van! Beszéljen a tengerészgyalogosokkal, hogy helyezzenek el egy nyomkövetőt Goszaibi autóján, hogy aztán ön bombát irányítson rá, az esetben, ha a szárazföldi erők nem tudnák likvidálni – mondta Johnnak a kapitány.

Ahmed és Gibson már nagyon közel jártak egy hegyekkel körülvett városhoz, amikor megszólalt az őrmester telefonja:

– Mondjad, John! Mi a helyzet? – vette föl Gibson a telefont.

– El tudtok helyezni egy poloskát Goszaibi autóján? Hogyha úgy adódna, hogy ti nem tudjátok elintézni, nekem kell majd távirányított rakétával.

– Hogyha a vezérnél tartózkodik, megoldjuk, majd szólok a srácoknak – az őrmester éppen egy fekete bőrű katona mellett állt meg.

– Jackson őrmester! – szállt ki Ahmed az autóból.

– Figyeljete! Én rohanok vissza a támaszpontra, viszont ti el tudnátok helyezni egy nyomkövetőt Goszaibi autóján, persze ha ő is ott lesz a helyszínen? – nézett rájuk Gibson a volán mögül.

– Igen! – így a néger, majd az arab felé fordult – Menjünk és nézzük meg a helyszínt.

Gibson visszafordult, a másik két férfi pedig egy másik terepjáróba ült, és indultak a közeli város irányába. Amint lakott területre értek, hamarosan megálltak egy nagy házhoz közel, amelynek udvarát magas kőkerítés vette körül, szögesdróttal a tetején.

– Ez Kuvaitinak a háza! – nézett ki Jackson az ablakból.

– Vigyázz, jön valaki! – mondta Ahmed a társának, miután észrevett egy közeledő autót.

Jackson az arab barátja szavaira hátrátolatott pár métert, majd leparkolt két ház közé úgy, hogy ráláthassanak a jövevényekre.

– Amíg tisztességes távolságban vagyunk, nem ártanak nekünk – figyelte a fekete a kapu előtt megálló terepjárót.

A járműből egy terepszínű ruhát viselő, arcát piros kockás kendővel eltakaró fegyveres szállt ki elsőnek, őt egy fekete ruhás, símaszkos

társa követte. Ketten együtt egy megkötözött, narancssárga pólót és farmernadrágot viselő férfit tessékelték ki, akinek a feje fekete zsákkal volt eltakarva. Hármójukat követően a sofőrjük, Szulejmán csatlakozott a társaságukhoz, s négyen együtt indultak az éppen kinyíló kapuk irányába.

– A hírvivő magának a vezérnek hoz egy túszt – állapította meg Ahmed, miután fényképet készített az érkező személyekről és a járművükről.

Amikor a túszt bevitték a házba, lehúzták róla a zsákot. Körbenézett, s egy nappaliban találta magát, majd a vele szemben lévő fotelon ülő, fején piros-fehér kockás kendőt viselő férfira figyelt, azután csak suttozni tudott a döbbenettől:

– Abu Hasszán Abdullah al-Kuvaiti!

– Jól látja, Dennis Normann úr! Ő volnék személyesen! – mondta a ház ura, majd a fegyveresek felé fordult. – Szulejmán, hozd a kamerát!

– Ne öljenek meg, kérem! – az újonnan hozott fogvatartott kétségbeesetten nézett az éppen felálló vezetőre.

– Tudjátok a dolgokat! – Kuvaiti a vele maradt két emberéhez szólt.

A megszólított harcosok, ahol csak érték, ott ütötték Dennist. Amikor Szulejmán visszatért közéjük, főnökük intett nekik, hogy abbahagyhatják, s négyen nézték, ahogy a megvert férfi két térdre borul előttük. Ezután az őt elverők közül a terepszínű ruhás papírt nyomott a kezébe, majd melléállt, és a halántéka felé tartotta Ak-47-esét. Szulejmán a kamerával a kezében vele szemben állt.

– Rajta! Olvassa fel, amit a papírra írtunk, és időnként nézzen a kamerába is – parancsolt rá a vezér túszára.

A kőkerítésen kívül, tisztas távolságban parkoló autóban ülve Jackson őrmester hosszasan nézte az ellenség őrizetlenül hagyott terepjáróját, majd egyszer csak egy apró tárgyat vett elő, és átnyújtotta az egyik katonának.

– El tudod helyezni ezt a poloskát Goszaibi kocsjának az alvázán? – kérdezte, amikor a fiatalember elvette a kutyüt.

– Megpróbálom!

A baka kiszállt a járműből, majd elindult a szóban forgó autó irányába. Sétája közben jobbra és balra is forgott a tekintete. A maga bajtársai közül látott párat elrejtőzni a házak között, és szerencsére az ellenség soraiból sem bukkant fel senki, aki észrevétlenül a hátába kerülhetne.

– Figyeljete! Ha bárki jön ki a kerítés mögül, azonnal nyissatok tüzet! – adta társainak az utasítást telefonon a bajtársát figyelő Jackson.

A katona, amikor Goszaibi autójához ért, még egyszer körbenézett, hogy tudja, nem leselkedik rá semmilyen veszély, majd szép lassan leguggolt, s kezdte végrehajtani a rá bízott műveletet. Egyik kezével óvatosan tapogatta a gépjármű alját, majd a poloskát is sikerült elhelyeznie. Dolga végeztével lassan indult vissza az őrmestere felé.

– Állj csak meg ott, ahol vagy! – hangzott egy utasítás a háta mögül.

Megfordult, és magát a terepjáró sofőrjét látta a túszt a házba kísérő két férfi társaságában. Goszaibi arab nyelven a társaira parancsolt, mire azok ketten elindultak ellenségük irányába. A fiatalember, hogy védje magát, elővette pisztolyát, s ekkor lövések hallatszottak a házak közül. Az amerikaiak elfogni akaró fegyveresek viszonzták a tüzet, a kerítés mögül pedig több társuk is csatlakozott hozzájuk, és ezzel újabb összecsapás kezdődött. Jackson is kiszállt az arab tudósító mellől és szintűgy bekapcsolódott a tűzharcba. Szulejmán a harc közben egyszer csak Ahmed felé fordult, s be is célozta őt Ak-47-esével. Jackson erre a lábai elé lőtt, amitől az hátrálni kezdett a járműve irányába.

Al-Kuvaiti életben maradt fegyveresei időközben elkezdtek hátrálni, s lassan visszatértek a magas kőkerítés mögé. Ellenfeleik szintűgy abbahagyták a tűzharcot, és ismét a házak közé mentek. Szulejmán a terepjárójába ült és elhajtott vezére házától. Rövid időn belül kiért a városból a környező hegyek közé. Amikor már jó messzire elhajtott, leállította autóját és kiszállt belőle. Alaposan körbejárta a gépjárművet, jól benézett mindenhova. Ezután az alvázat is kitapogatta, de nem vett észre semmit, ami gyanús, vagy nem odaillő dolog lenne. Dolga végeztével figyelmes lett egy magányosan felé közeledő mikrobuszra, így fegyverét elővette, és az út közepére állva várt a járműre.

– Álljunk meg, Nick! Szerintem ez mondani akar valamit! – fordult a busz belsejében egy nő a férfi sofőrhöz, amikor már nagyon közel voltak a férfinhoz.

– Fegyver van nála, Megan! Veszélyes is lehet – nézett rá a körszakállas fiatalember.

– Egyedül van, szerintem inkább mondani akar valamit.

– Rendben van, nem bánom, de hadd beszéljek vele én! – mondta a férfi, miután eleget tett társa kérésének.

– Oké! Én addig megvárlak a buszban – bólogatott a hölgy.

A férfi kiszállt az autóból, majd elindult a rájuk várakozó felé.

– Híradósok és amerikaiak vagytok, ugyebár!? – kérdezte Goszaibi a jövevényt.

– Igen, a televíziótól vagyunk. Mit tehetek önért?

– Vezérünk azt üzeni, hogy nézzétek meg ezt a felvételt, továbbá azt is szeretné, ha megjelenne a híradásokban – mondta az arab, miután a kazettát átnyújtotta a tévés személynek. – Nem ajánljuk, hogy katonák előbb lássák, mint az átlag nyugati polgár. Nagyon könnyen egy ember életébe kerülhet.

– Fenyegetni mer minket?

– Ezt nem fenyegetésnek, hanem ígéretnek szántam. Tényleg függ most tőled egy emberélet. Úgyhogy itt bajok lesznek, ha nem teszed, amit mondok, vagy ha szólni mersz a hadseregnek.

– Meg fogjuk tenni, amit kívánnak, csak ne bántsanak ártatlanokat – nézett a fiatalember a társa szemébe.

Szulejmán elmosolyodott, és visszaült a gépjárművébe. A másik férfi is visszaült a kolléganője mellé, majd mind a két jármű tovább indult. Amikor a híradósok már messze jártak, egy magányosan járőröző amerikai hammer terepjárót pillantottak meg. A két gépkocsi közeledett egymás felé, mígnem megálltak egymással szemben, Nick pedig kiszállt a volánja mögül.

– A jó öreg Samuel Gibson őrmester! Neked most nem Alaszkában kéne lenned? – fogadta a híradós tárt karokkal a hammerből kiszálló katonát.

– Ebből is látszik, hogy régen találkoztunk! Mit keresel itt, a világ egyik legzűrösebb országában!? Van kedved velünk tartani a támaszpontunkra? Éppen visszafelé tartunk mi is.

– Nem mehetünk veletek! Kaptunk egy felvételt, amit le kell közölnünk a híradóban, de nem mutathatunk meg nektek. Ha meglátnak minket együtt, lehet, hogy megölnék valakit, akit fogva tartanak valahol.

– Nincs olyan messze a bázisunk! Ezért nekem hadd legyen olyan kérésem, hogy gyere velünk, és nézzük meg együtt azt a videót. Szegény fogvatartott biztos várja már, hogy kiszabadítsa valaki. Sokkal előrébb lehetünk, ha látjuk a felvételt.

Nick szaván fogta régi ismerősét, és a katonai terepjárót követte a közeli, hegyekkel körülvett támaszpontra, ahol mindnyájan kiszálltak a járműveikből, és indultak az egyik sátor felé. A sátorban, ahol már lazításra került sor, Gibson levette a sisakját, majd leült, s híradós társai is kényelembe helyezték magukat.

– Milyen volt Alaszka, Sam? – nézett Nick az őrmesterre.

– Nem volt olyan kemény, mint a harcmezők. Egy isten háta mögötti bázison voltam, amiből van bőven azon a vidéken. Főleg gyakorlatozásból állt az egész. Nem bántam, mert Afganisztán, Irak és Líbia után vágytam már egy kis nyugalomra.

– Hogyhogy visszatértél a harcmezőkre? – kérdezte Megan a katonát.

– Csak a vadon vesz minket körül, nem történik semmi, mert nagyon kevés a lakott terület, és nagyon el vannak szórva, az év nagy része kőkemény tél. Erre is rá lehet unni, és különben én jobban szeretem, ha történnek körülöttem dolgok – Sam Nick felé fordult. – Most jut eszembe! Ideje megnézni a felvételt.

Nick odaadta a kazettát az egyenruhás férfinak, majd mindhárman átmentek egy másik sátorba, ahol volt kistévé és videolejátszó alkalmazhatóság. Az őrmester beüzemelte a készüléket, majd több katona is csatlakozott a társaságukhoz, s velük együtt nézték a felvételt.

– A nevem Dennis Normann. Vállalkozó vagyok az Egyesült Államokból. A családomnak és valamennyi honfitársamnak üzenem, hogy fogva tartanak, de életben vagyok – beszélt a felvételen a jól láthatóan megtört férfi. –

Fogvatartóim továbbra is követelik, hogy Amerika és a Nyugat hagyják abba az arabokkal szembeni zsarnoki politikájukat, és ne támogassák Izraelt sem. Hogyha nem így tesznek, még több embert fognak elrabolni és kivégezni, köztük engem is.

– Felhívom Ahmedet, hogy mi a helyzet a nagyfőnöknél – vette elő a mobilját Sam.

Ahmed Jackson őrmesterrel és a terepjáróban ülő másik két katonával együtt továbbra is tisztos távolságból figyelte a terroristavezér házát. Az arab éppen jegyzetelt a noteszébe, amikor telefonja egyszer csak megszólalt.

– Szia, Sam! Mondd, mi a helyzet? – szölt a tudósító a készülékbe.

– Szia, Ahmed! Minden rendben van Kuvaiti házáznál?

– Goszaibi hozatott neki egy túszt valahonnan. Utána volt egy kis lövöldözés is, amiből a hírvívő elmenekült, de már visszajött. Egyébként minden a legnagyobb rendben van.

– Tudnál személyleírást adni arról a túsZRól? – kérdezte Sam, miközben egy katonának jelzett, hogy játssza le újra a videofelvételt.

– Narancssárga póló és farmernadrág volt rajta. Az arcát nem láttam, mert el volt takarva egy fekete zsákkal.

– Köszönöm, Ahmed! Pár emberrel odamegyek hozzátok, addig ne engedjétek, hogy a túszt elvigyék onnan!

– Rendben van, továbbra is figyeljük őket!

Sam megszakítva a vonalat újra megnézte a felvételt, majd a két híradós felé fordulva kérdezte mindkettőjüket:

– Ki adta nektek oda a kazettát?

– A hírvívőjük, Szulejmán bin Ibrahim al-Goszaibi. – válaszolta Megan.

– Pont, ahogy sejtettem! Dennis Normannt Kuvaiti házában tartják fogva – nézett az őrmester az összes társára, majd egy szemüveges hölgyet szólított meg. – Ann, Ahmednek a nejét vidd el a Coloradóra, ott nagyobb biztonságban lesz, mint itt! – utasítása után a híradósokhoz fordult. – Ti is hagyjátok el a támaszpontunkat, és térjétek vissza a szállásotokra!

– Azért örülök, hogy találkoztunk, Sam! – nyújtotta a kezét Nick a rég látott ismerősének.

– Én is örültem a szerencsének! Vigyázzatok magatokra! – a katona kezét fogott a híradóssal.

Ann és a haditudósító felesége helikopterbe ültek és felszálltak. Eközben a híradósok is elhagyták a támaszpontot a mikrobuszokkal. Gibson pár katonával együtt szintén elhagyta a támaszpontot, és indult a bajtársai segítségére. Amikor megérkeztek, a város melletti dombon találtak barátjaikkal és jemeni segítőkkel, s mind kiszálltak a hammerből.

– Történt valami azóta, hogy beszéltünk telefonon? – kérdezte Sam Ahmedet.

– Ugyanaz a helyzet, ami eddig volt! – nézett az arab az őrmesterre, majd

a város felé. – Nem jött senki és el sem ment senki.

– Heathert elvittem a csatahajóra, ott csak nagyobb biztonságban lesz, mint a terepen.

– Köszönöm!

A helikopter időközben megérkezett a Coloradóra. A két nő leszállt a hajó fedélzetén, majd kiszálltak a repülő alkalmatosságukból.

– Gibson elindult már a vezérhez? – közelített feléjük John.

– Szerintem oda is ért már! – válaszolta Ann.

– Oké! Valószínűleg értesíteni fog, hogy mi a helyzet. Ott van-e Goszaibi is, meg hasonlók.

– Figyelj, John! Parancsot kaptam, hogy hozzam ide Heathert. Megtennéd, hogy vigyáznál rá?

– Természetesen! – nézett a férfi előbb Annre, majd a másik nőre. – Kövess, kérlek!

A hölgy szaván fogta a férfit, és vele együtt indult a hajó belsejébe. Hosszas séta után egy irányító központban találták magukat, ahol John helyet foglalt egy forgószékben.

– Újságíró vagyok! Ahmed al-Gabzi haditudósító felesége! – kezdte meg Heather a beszélgetést.

– Te fogod megírni ezt az egész Kuvaiti-akciót az újságokban. A srácok meséltek már nekem rólad.

– Egész jó kis terem! Szóval innen irányítod a rakétákat.

– Így van! Ez az én birodalmam.

Ahmed kiszállt az autóból és két őrmestertársával együtt a városon belül, ellenségük házától tisztességes távolságban tanakodtak azon, hogyan szabadíthatnák ki a túszt, mielőtt még az akciót megkezdhetnék.

– Ahmed, te úgy is arab vagy! Hogyha be tudnál épülni közéjük... – így Jackson.

– Letesztelnék őt, hogy tényleg az-e, akinek mondja magát, és nem egy beépített ügynök. Ezen elbukna, még soha életében nem csinált ilyet. Csak annyi a dolga, hogy információt szolgáltatson az újságoknak – Sam nem várta meg, hogy társa befejezze a javaslatát.

– Különben is, tudjátok mind a ketten, hogy libanoni bevándorlóktól származó keresztény arab vagyok. Lövésem sincs, hogy viselkedik egy hithű muzulmán, úgyhogy már emiatt is halott ötlet a tiéd, Jackson.

Tanakodásuk közben a vezér házában Dennis Normann megkötözve ült a földön az egyik szobában. Egyszer csak felállt, és közel ment az ajtóhoz, fejét nekinyomva hallgatózott, hogy vajon miről beszélgetnek a fogva tartói. A férfi azonban semmit sem értett az arab beszélgetésből, mivel nem beszélte a nyelvet.

– Ez az ember itt van a legjobb helyen. Amíg itt tartunk egy civil nyugatit, nem merik megtámadni ezt a házat – nézett al-Kuvaiti szemébe a terepszínű

ruhát viselő, fiatal embere.

– Szerinted tudják, hogy itt tartunk egy embert a házban? Jobb helyen lenne ő egy rejtkehelyen, amiről senki sem tudja, hogy hol van. A videót, amin beszél, leközlík a híradókban. Annyit tudnak majd róla a honfitársai, hogy életben van, de azt nem, hogy hol. Ha bekeményítenek, akkor pedig megöljük – nézett Szulejmán a fegyveresre.

– Nem ostobaság az, amit Szulejmán mond! Úgy tudnák meg, hogy az én házamban van egy tús, hogyha nyilvánosságra hozom. Egy titkos, nehezen megközelíthető helyen, ahol pár megbízott felügyelne rá, lehet, hogy senkinek nem jutna eszébe keresni. Ezért most elvisszük őt egy ilyen helyre, aztán majd meglátom, mi legyen vele – mondta a vezér mind a két társának, majd némi gondolkodás után folytatta. – Vigyétek el most egy eldugott helyre, és tartsátok is ott, legalább pár napig! Utána meglátom, hogy mi legyen.

A fiatalember visszatekerte kendőjét az arcára, és Ak-47-esével a kezében indult a szomszéd szobába a túsért. Ezután a pólójánál fogva állította fel a kétségbeesett férfit, majd zsákot húzott a fejére, és átparancsolta a másik helyiségbe, ahol időközben megjelent a fegyveres társa is.

– Induljatok, és nagyon vigyázzatok az amerikai jelenléttel! Nem lehet tudni, hogy mikor zavarnak meg minket újra – mondta al-Kuvaiti, miközben az emberei Dennisszel együtt indultak kifelé a házból.

Odakint az amerikai katonák mind elfoglalták a helyüket, figyelemmel kísérve, hogy mi történik. Egyszer csak nyitódott a vezér házána ajtaja, s a hírvívő jelent meg, akit a két társa és a tús követett. Egy közeli háztetőn tartózkodó mesterlövész ekképp szólt a telefonjába:

– Látom Goszaibit két fegyveressel, és a tús is velük van.

– Egyelőre csak figyelj őket! Majd ha kiérnek az udvarból, akkor nyiss csak rájuk tüzet – mondta a vonal másik végén Samuel Gibson őrmester.

Amikor Kuvaiti emberei kiértek az udvarból az utcára, a mesterlövész elsütötte fegyverét, majd találat érte a túszt kísérő, terepszínű ruhás férfit, aki azonnal meghalt.

– Amerikaiak vannak itt! – Goszaibi a pisztolyát elővéve ordított az életben maradt társa felé, aki előre tartotta fegyverét.

– Ne hagyd megszökni Dennis Normannt! – adta a következő utasítást, amikor a tús elkezdett előre szaladni.

Gibson és Jackson előjött az épületek közül, és tüzet nyitottak ellenfeleikre. Ahmed addig a vállánál fogva biztonságos helyre vezette az előbb kiszabaduló férfit. Amikor a hammerhez értek, a tudósító lehúzta társa arcáról a zsákot.

– Ne bántsanak, kérem! Sajnálom és ígérem, hogy nem kísérek meg újabb ostobaságot – üvöltötte Dennis kétségbeesetten.

– Ne féljen! Mi segíteni szeretnénk magán! Látja? Amerikai egyenruhám

van – nyugtatta Ahmed a férfit.

– Induljunk vissza a támaszpontra, Jackson az embereivel már elintézi Kuvaitit – érkezett hozzájuk Gibson őrmester.

Hárman együtt beültek a terepjáróba, s még két katona csatlakozott hozzájuk. Amikor elindultak, Ahmed eloldozta Dennis hátrakötözött kezeit. A fekete bőrű őrmester a társaival már a vezér házának udvarát ostromolta, amikor a hírvivő indult vissza a házba, de főnöke megállt előtte az ajtóban, s ekképp szólt hozzá:

– Ha ezek lerohanják a házam, nem leszek itt biztonságban. Vigyél el innen, és közben, ha lehet, próbáljuk meg visszaszerezni azt a túszt!

Al-Kuvaiti a hírvivővel és az életben maradt fegyveressel együtt indult kifelé az udvaron keresztül. A lövöldözések közepette nehezen jutottak csak ki, ahol egy újabb, símaszkos férfi csatlakozott hozzájuk, és négyen együtt indultak ki a városból. A közeli dombtetőn Gibson távcsövön keresztül figyelte a várost, és egyszer csak meglátott egy terepjárót közeledni feléjük.

– A hírvivő lesz az, Sam? – állt meg mellette Ahmed.

– Igen! És úgy látom, hogy maga a nagyfőnök is vele tart – vette el az őrmester szemei elől a távcsövet, majd társai felé fordult. – Menjünk tovább fiúk!

– Indíthatod a rakétát, John! – szólt a telefonjába, amikor már a terepjáróban ültek és elindultak.

A hajón tartózkodó John szaván fogta az őrmestert. A rakéta felemelkedett és nagy sebességgel tartott célpontja felé. Az azt irányító férfi a hajó belsejében szemeit a képernyőre meresztve koncentrált.

– Innen fogod majd tudni, hogy merre tart a bombád? – mosolygott Heather, miközben a képernyő után műkezes társára nézett.

– Igen! Kamera van ezeken a szerkezeteken, így az irányítójuk tudhatja, hogy merre járnak. Attól pedig nem kell félni, hogy célt tévesztenek, mert olykor van jeladó is elhelyezve a célpontokon.

– Szegény Ahmed! Remélem, hogy nem hal meg majd valami összecsapásban.

– Ne aggódj érte! Vigyázni fognak rá a fiúk odakint – John le sem vette szemét a képernyőről.

Kuvaiti a három társával együtt csakhamar utolérte ellenfelüket és a kiszabadított túszt. Amikor egészen közel kerültek az üldözött járműhöz, a két fegyveres tüzet nyitott, s az amerikaiak viszonozták azt, így tűzharccal egybekötött autós üldözés kezdődött.

– Úgy látom, ez a rohadék csak úgy nem akarja kiadni Dennist! – vett elő Ahmed egy pisztolyt, és elkezdett lőni az üldözőkre.

– Mr. Normann! Nem szeretnénk, ha önnek baja esne! Bukjon le, kérem! – mondta egy katona a volt túsznak.

A két autóban tartózkodó férfi észre sem vette, hogy egy rakéta tart feljük nagy sebességgel, célba véve a hátulsó járművet. A levegőben szálló szerkezet hirtelen megkezdte ereszkedését, majd becsapódott Kuvaitiék autójába, amitől az felrobbant.

– Meghalt! – suttogott Gibson, majd örömujjongásban kitörve szólt a társaihoz. – Vége van fiúk, kipipálhatjuk a fővezért és a hírvivőt!

A terepjáró megállt, és valamennyien gratuláltak egymásnak.

– Most már vége van, Mr. Normann, hazatérhet szerencsésen – mondta Ahmed Dennisnek.

– Köszönöm! – suttogott a túsز könnyes szemmel a tudósítóra nézve, majd a többiekhez beszélt. – Köszönöm szépen a segítségüket! Maguk mind nagyszerű hősök, akik megmentették az életemet.

– Kérem, Mr. Normann! Mi csak a munkánkat végeztük! – mosolygott az őrmester a hálálkodó férfira, majd ismét telefonálni kezdett. – Szia, Jackson! Meghalt al-Kuvaiti! Mi a helyzet a házánál?

– Itt is vége van már az akciónak. Sikerült kinyírunk azokat a szemeteket. – ragadta el a feketét a lelkesedés.

– Hát ennek örülök! Egyben vagytok, az a lényeg!

Hetekkel később odahaza Ahmed éppen az újságot olvasta a nappalijában, amikor Heather csatlakozott a társaságához.

– Pont azt a cikket olvastam, amiben megírtad, hogy megölték Abu Hasszán Abdullah al-Kuvaitit – tette a férfi az újságot az asztalra.

– Hát, mit mondjak!? Nem mostani már az újság! – ült le mellé a neje.

– Nem, de szerintem ezt el fogom tenni emlékebe. Mégiscsak részt vettem ebben az akcióban.

– És még sok akció lesz, ahol neked is jelen kell majd lenned.

– Igen, de most már jöjjön valami kellemesebb téma! – Ahmed azzal bekapcsolta a televíziót, és azt nézték a délután hátralévő részében.

